BIULETYN
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 15 kwietnia 1950 Nr 6 Poz. 87—96

T R E Ś Ć:

87.

UCHWAŁA PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 30 marca 1950 r.

w sprawie zmiany stawek kosztów ogólnych przy robotach budowlanych i instalacyjnych

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala:

§ 1. W związku ze zmianami jakie z dniem 1.I.1950 r. nastąpiły w kosztach ogólnych przedsiębiorstw budowlanych na skutek:

1) obniżki stawek ubezpieczeniowych, skasowania opłat na rzecz Funduszu Społeczno-Budowlanego, zmniejszenia rezerwy na zysk i ryzyko, zmniejszenia oprocentowania kredytów, skasowania opłat na rzecz Centralnych Zarządów, zmniejszenia wysokości stawki podatku obrotowego w przedsiębiorstwach państwowych;
2) wzrostu świadczeń na rzecz pracowników;
3) niepełnej proporcjonalności wzrostu kosztów ogólnych zależnych od kosztu materiału;

wprowadza się zmianę obowiązujących stawek kosztów ogólnych stosowanych przy sporządzaniu kosztorysów urzędowych na roboty budowlane i montażowe, ustalonych uchwałą Podkomitetu Inwestycyjnego KERM z dnia 19.I.1949 r. oraz odnośnymi zarządzeniami Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrów Odbudowy, Komunikacji, Przemysłu i Handlu i Żeglugi, przez ustalenie nowych stawek podanych w załączniku.

§ 2. Właściwi ministrowie wydadzą niezwłocznie odpowiednie zarządzenie dla wprowadzenia w życie niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała obowiązuje od dnia 1 stycznia 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW **H. Minc**

Załącznik do uchwały KERM z dnia 30 marca 1950 roku w sprawie zmiany stawek kosztów ogólnych przy robotach budowlanych i instalacyjnych.

STAWKI

kosztów ogólnych obowiązujących w r. 1950 przy sporządzaniu kosztorysów urzędowych na roboty budowlane i instalacyjne, liczone w %% kosztów własnych:

a) robocizny, b) materiałów.

L. p.	Grupa robót	Przy robotach wykonywanych przez przedsiębiorstwa budowlane		Przy robotach wykonywanych systemem gospodarczym	
		a	b	b	a
1	Roboty budowlane ogólne	78	21	65	13
2	Roboty budowlane instalacyjne, mostowe i wodne	83	21	70	13
3	Roboty inżynieryjne i drogowe	78	21	65	13
4	Roboty inżynieryjno-morskie	96	24	82	16
5	Piece przemysłowe	104	29	98	20
6	Montaż elektro - energetyczny	96	24	82	16
7	Instalacje: przemysłowe—sprężone powietrza, wentylacja nawiewna, chłodnictwo, klimatyzacja, zautomatyzowane urządzenia do ulepszeń wody	93	22	79	14
8	Wiertnictwo	93	22	79	14

88.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 17 marca 1950 r.

(znak ZA4D-00-46)

WYTYCZNE

w sprawie udzielania urlopów egzaminacyjnych pracownikom przedsiębiorstw i zakładów gospodarki uspołecznionej, uczęszczającym do szkół podstawowych, liceów ogólnokształcących i zawodowych oraz do szkół wyższych zawodowych i akademickich

W celu umożliwienia odbywania i ukończenia nauki pracownikom przedsiębiorstw i zakładów gospodarki uspołecznionej uczęszczającym do szkół podstawowych, liceów ogólnokształcących i zawodowych oraz do szkół wyższych zawodowych i akademickich należy udzielać tym pracownikom płatnych urlopów egzaminacyjnych w rozmiarze i na zasadach następujących:

I. Pracownikom — uczniom szkół podstawowych oraz liceów ogólnokształcących i zawodowych — do 7dni dla przygotowania się do egzaminów dorocznych (do następnej klasy) i do 14 dni dla przygotowania się do egzaminu końcowego w danej szkole.

II. Pracownikom — słuchaczom Kursów Przygotowawczych do szkół wyższych, studentom szkół wyższych zawodowych i akademickich pierwszego i następnych lat studiów — do 14 dni w ciągu każdego roku studiów, w okresie nieprzerwanym, lub częściowo, stosownie do systemu egzaminacyjnego obowiązującego w danej uczelni.

III. Pracownikom — studentom ostatniego roku studiów w szkołach wyższych zawodowych i akademickich — do 21 dni dla złożenia egzaminów końcowych, a jeżeli egzaminy końcowe obejmują także egzaminy na stopień naukowy — łącznie do 28 dni urlopu.

IV. Pracownikom uczęszczającym na kursy specjalne obejmujące przedmioty związane z dziedziną pracy danego pracownika, których nieprzerwany czas trwania wynosi nie mniej niż 6 miesięcy — do 7 dni dla złożenia egzaminu końcowego.

Urlop nie przysługuje pracownikom, którzy na okres trwania kursu specjalnego są zwolnieni od wykonywania obowiązku pracy na podstawie umowy o pracę.

V. Przy udzielaniu urlopu należy każdorazowo mieć na względzie potrzeby służby. Udzielenie urlopu nie może uzasadnić wniosków o dodatkowe kredyty na zwiększenie etatu osobowego.

VI. Pracownik ubiegający się o urlop egzaminacyjny powinien dołączyć do swej prośby zaświadczenie uczelni zawierające dane potrzebne dla ustalenia, czy i w jakim rozmiarze przysługuje mu prawo do urlopu egzaminacyjnego.

VII. Po wykorzystaniu przez pracownika urlopu egzaminacyjnego, władza udzielająca urlopu sprawdzi, czy cel urlopu został osiągnięty, tj. czy pracownik przystąpił do egzaminu.

VIII. W przypadku nieprzystąpienia pracownika do egzaminu lub złożenia go z wynikiem ujemnym, pracownikowi nie wolno udzielać urlopu egzaminacyjnego dla powtórnego przygotowania się do tego samego (lub poprawkowego) egzaminu.

IX. Czas urlopu egzaminacyjnego nie wlicza się do przysługującego pracownikowi urlopu dla wypoczynku.

X. Zasady powyższe nie odnoszą się do pracowników młodocianych, w stosunku do których mają zastosowanie obowiązujące przepisy w przedmiocie pracy młodocianych.

XI. Właściwi Ministrowie wydadzą zarządzenia w przedmiocie udzielania płatnych urlopów egzaminacyjnych pracownikom przedsiębiorstw i zakładów gospodarki uspołecznionej, uczęszczającym do szkół podstawowych, liceów ogólnokształcących i zawodowych oraz szkół wyższych zawodowych i akademickich, zgodnie z powyższymi wytycznymi.

Równocześnie uchyla się zalecenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 15.VI.1949 r. znak ZA4G-01/7.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

89.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 20.III.1950 r.

(znak BU2A-01-29)

w sprawie miesięcznej sprawozdawczości statystycznej przedsiębiorstw budowlano-montażowych gospodarki uspołecznionej

Na podstawie §§ 6 i 12 ust. 1 uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1950 roku o programie prac statystycznych na rok 1950 zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa budowlano - montażowe państwowe, spółdzielcze oraz inne gospodarki uspołecznionej obowiązane są do składania sprawozdań statystycznych.

2. Minister Obrony Narodowej i Minister Bezpieczeństwa Publicznego za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego mogą ustalić odrębny tryb składania sprawozdań statystycznych przez przedsiębiorstwa budowlano - montażowe podlegające ich kierownictwu lub nadzorowi.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwa budowlano - montażowe sporządzające plany produkcyjno - finansowe, składają sprawozdania miesięczne, zawierające dane o:

a) wykonaniu planu produkcji budowlano - montażowej wg wartości i rodzaju robót,
b) wykonaniu planu produkcji budowlano - montażowej wg ilości i rodzaju,
c) pracy maszyn pomocniczego zakładu przemysłowego,
d) pracy maszyn budowlanych,
e) wykonaniu planu zatrudnienia i płac przedsiębiorstwa budowlano - montażowego,
f) wykonaniu planu zatrudnienia i płac w produkcji budowlano - montażowej w zakładach produkcji pomocniczej, jednostek sprzętowo-transportowych i centralach,
g) wykonaniu norm pracy,
h) realizacji planu zaopatrzenia materiałowego,
i) zużyciu materiałów budowlanych,
j) realizacji planu zaopatrzenia inwestycyjnego w maszyny, urządzenia i sprzęt.

2. Przedsiębiorstwa miernicze składają miesięczne sprawozdania zawierające dane o wykonaniu planu zatrudnienia i płac.

3. Biura projektów składają miesięczne sprawozdania zawierające dane o:

a) wykonaniu planu produkcyjnego,
b) projektach ukończonych w miesiącu sprawozdawczym,
c) wykonaniu planu zatrudnienia i płac.

4. Przedsiębiorstwa podległe Dyrekcji Miejscowych Przedsiębiorstw Budowlanych, przedsiębiorstwa spółdzielcze oraz inne niewymienione w ust. 1—3 składają sprawozdania zawierające dane o:

a) wykonaniu planu produkcji budowlano - montażowej wg wartości i rodzaju robót,

b) wykonaniu planu produkcji budowlano - montażowej wg ilości i rodzaju,
c) zużyciu materiałów budowlanych,
d) wykonaniu planu zatrudnienia i płac produkcji budowlano - montażowej,

nadto jeśli są one obowiązane do sporządzania kwartalnych planów zaopatrzenia materiałowego wg instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie planowania zaopatrzenia inwestycji na rok 1950 — również o:

e) realizacji planu zaopatrzenia.

5. Przez przedsiębiorstwa wymienione w ust. 1 należy rozumieć przedsiębiorstwa sporządzające plany produkcyjno-finansowe wg instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie planowania wykonawstwa i trybu zlecania robót budowlano - montażowych oraz w sprawie opracowania planów produkcyjno - finansowych uspołecznionych przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

6. Zakres sprawozdań miesięcznych zawierających informacje o pracy transportu oraz o wynikach finansowych uspołecznionych przedsiębiorstw budowlano - montażowych określi osobne zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 3. Jednostką sprawozdawczą jest przedsiębiorstwo, oddział lub zakład pomocniczy, posiadający własną zorganizowaną księgowość i odrębny rozrachunek gospodarczy.

§ 4. Wzory formularzy sprawozdań, sposób ich wypełniania, terminy przesyłania i rozdzielniki ustali odrębna instrukcja Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 5. 1. Centralne Zarządy lub inne podległe bezpośrednio Ministrom jednostki prześlą do Głównego Urzędu Statystycznego w terminie do dnia 15 kwietnia br. wykaz przedsiębiorstw, oddziałów i zakładów będących jednostkami sprawozdawczymi w rozumieniu niniejszego zarządzenia. Wykaz powinien obejmować nazwę, dokładny adres jednostki i zakres jej działalności.

2. O wszelkich zmianach stanu jednostek sprawozdawczych oraz o powstaniu nowych jednostek — nadrzędne jednostki, o których mowa w ust. 1 obowiązane są zawiadamiać Główny Urząd Statystyczny do dnia 15-go następnego miesiąca po zaistnieniu zmiany, lub po powstaniu nowej jednostki.

§ 6. Obowiązek składania sprawozdań (wtórników) ciąży na kierowniku przedsiębiorstwa, a sprawozdań zbiorczych (wtórników) na kierowniku (zarządzie) nadrzędnej jednostki organizacyjnej.

§ 7. Główny Urząd Statystyczny jest uprawniony do żądania od jednostek sprawozdawczych wyjaśnień i dowodów prawdziwości informacji zawartych w sprawozdaniach i sprawozdaniach zbiorczych.

§ 8. 1. Oprócz sprawozdań, o których mowa w § 2 właściwy rzeczowo Minister w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego — może wprowadzić w drodze zarządzenia sprawozdawczość statystyczną telegraficzną.

2. Zarządzenie wprowadzające sprawozdania statystyczne telegraficzne określi zarazem ich szczegółowy zakres, jednostki sprawozdawcze obowiązane do ich składania oraz urzędy i instytucje, którym powinny być przesłane jak również sposób sporządzania sprawozdań i terminy ich przesłania.

§ 9. Niezależnie od obowiązku składania sprawozdań, wynikającego z niniejszego zarządzenia, przedsiębiorstwa budowlano - montażowe, oddziały i zakłady pomocnicze, które prowadzą działalność przemysłową — są obowiązane do składania sprawozdań statystycznych w zakresie przemysłu zgodnie z § 2 uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1950 r. o programie prac statystycznych na rok 1950, oraz z zarządzeniami wydanymi w tej sprawie przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 10. 1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Pierwsze sprawozdanie oraz sprawozdania zbiorcze powinny być sporządzone i przesłane za kwiecień 1950 roku.

3. Właściwi Ministrowie zarządzą zniesienie wszelkich dotychczasowych sprawozdań obejmujących informacje zawarte w sprawozdawczości wprowadzonej niniejszym zarządzeniem z ważnością od dnia 1 kwietnia 50 r.

§ 11. 1. Właściwi Ministrowie po zasięgnięciu opinii centralnych zarządów przedsiębiorstw budowlanych i montażowych wydadzą szczegółowe zarządzenia wykonawcze o trybie sporządzania i o wewnętrznych terminach nadsyłania sprawozdań.

2. Władze centralne powinny składać sprawozdania zbiorcze w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego najdalej do dnia 28 miesiąca następującego po okresie sprawozdawczym.

§ 12. Szczegółowy zakres oraz tryb składania sprawozdań kwartalnych i rocznych będzie uregulowany osobnymi zarządzeniami Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **Dr St. Jędrychowski**

90.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 1 kwietnia 1950 r.

(znak BU2A-01-27)

w sprawie obowiązku zatwierdzania założeń budów inwestycyjnych.

Na podstawie § 3 pkt. 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U.R.P. Nr 26, poz. 190 i Nr 61, poz. 478) i w celu zapewnienia realizacji inwestycji wyłącznie na podstawie założeń, odpowiadających postępowi wiedzy technicznej, zarządza się, co następuje:

§ 1. Inwestorzy przed przystąpieniem do budów inwestycyjnych powinni uzyskać zatwierdzenie założeń projektów przez Komisję Oceny Projektów Inwestycyjnych (KOPI) właściwą ze względu na przewidywany koszt budowy, wg zasad przewidzianych w Instrukcji Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) Nr 9 z dnia 20 czerwca 1949 r., w zaleceniu Przewodniczącego PKPG znak BU4B-01-01/8 z dnia 11 lipca 1949 r. oraz w zarządzeniu Przewodniczącego PKPG znak BU 2a/A-01/11/105 z dnia 5 listopada 1949 r.

§ 2. 1. W granicach limitów resortowych KOPI tzn. poniżej 2 mld. dla Ministerstw: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, przemysłu Lekkiego, Przemysłu Roln. i Spożywczego, Komunikacji, Żeglugi oraz poniżej 1 mld. dla pozostałych Ministerstw wzgl. innych centralnych inwestorów, właściwi ministrowie mogą zezwolić na rozpoczęcie budów przed zatwierdzeniem założeń projektu. Udzielenie takiego zezwolenia należy zgłosić niezwłocznie po jego wydaniu — Departamentowi Budownictwa PKPG (Sekretariat KOPI), bankowi finansującemu inwestycje i Biuru Regionalnemu PKPG, właściwemu dla miejsca danej budowy inwestycyjnej.

2. Zezwoleń powyżej limitów resortowych udziela wyłącznie Przewodniczący PKPG na wniosek właściwego ministra, zawiadamiając o tym jednocześnie bank finansujący inwestycje.

3. Zezwolenia, o których mowa w ust. 1 i 2 tracą waż-

ność z upływem terminu, na jaki były udzielone, a najdalej z upływem trzech miesięcy od daty ich wydania.

§ 3. 1. W przypadku rozpoczęcia budowy bez uprzedniego zatwierdzenia założenia projektu (§ 1), albo jej kontynuowania po upływie terminu, na jaki wydano zezwolenie (§ 2) właściwy minister (sprawujący nadzór nad inwestorem) nakaże wstrzymanie budowy.

2. O każdym przypadku wstrzymania budowy właściwy minister zawiadamia niezwłocznie:

a) centralę banku finansującego danego inwestora — w celu zablokowania kredytów odnośnego tytułu inwestycyjnego,

b) Departament Budownictwa PKPG.

3. Ponadto bank finansujący inwestycje obowiązany jest zawiadomić właściwego ministra o wszelkich uchybieniach ze strony inwestora, stwierdzonych przez kontrolę bankową.

§ 4. Odpowiedzialni za dopuszczenie do rozpoczęcia lub kontynuowanie budów wbrew postanowieniom § 1 i 2 niniejszego zarządzenia pracownicy inwestora lub przedsiębiorstwa prowadzącego budowę, pobierający premię, powinni być jej pozbawieni na okres co najmniej 3 miesięcy, niezależnie od wyciągnięcia w stosunku do nich, w przypadkach uzasadnionych, dalszych konsekwencji z mocy obowiązujących przepisów prawnych.

§ 5. 1. Dla budów rozpoczętych przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia bez zatwierdzonych założeń projektu mogą być wydawane zezwolenia w trybie i na warunkach, przewidzianych w § 2 niniejszego zarządzenia.

2. Dla uzyskania takiego zezwolenia inwestor obowiązany jest wystąpić do właściwej władzy nadrzędnej w ciągu dni czternastu od wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

Nieuzyskanie zezwolenia w ciągu dni czternastu od daty złożenia wniosku pociąga za sobą skutki przewidziane w § 3.

§ 6. Tryb uzyskiwania zatwierdzenia założeń przez KOPI Budownictwa Specjalnego w myśl zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 5 grudnia 1949 r. znak: WO/3/500/02388/128 — zostanie uregulowany odrębnym zarządzeniem.

§ 7. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 30 kwietnia 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

91.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 6 kwietnia 1950 r.
(znak BU6C-01-199)

w sprawie gospodarki żwirem

W celu zaopatrzenia przedsiębiorstw budowlano - montażowych w żwir, w porozumieniu z Ministrem Budownictwa zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dla pokrycia zapotrzebowania żwiru do budownictwa należy wykorzystywać pokłady żwirowisk miejscowych.

2. Przedsiębiorstwa budowlano - montażowe, użytkujące żwir oraz inne przedsiębiorstwa o stałym zapotrzebowaniu żwiru przystąpią jak najrychlej do eksploatacji tych żwirowisk i zwiększenia ich wydajności (np. przedsiębiorstwa przemysłu węglowego).

§ 2. 1. Uruchamianie żwirowni kopalnych powinno być dokonywane w porozumieniu z Państwowym Instytutem Geologicznym zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 3. 1. Do przewozu żwiru powinien być maksymalnie wykorzystany transport wodny i kołowy drogami bitymi, bez zbytniego obciążania komunikacji kolejowej.

2. Przewóz żwiru na odległości ponad 200 km jest niedopuszczalny i może mieć miejsce tylko przy dostawach do m. st. Warszawy oraz miejscowości określonych przez Ministerstwo Budownictwa.

§ 4. 1. Państwowe Przedsiębiorstwo Robót Komunikacyjnych (PPRK) N 5 powinno prowadzić nadal eksploatację żwiru rzecznego.

2. Rozdzielnik na kruszywo z produkcji Państwowego Przedsiębiorstwa Robót Komunikacyjnych N 5 i Centralnego Zarządu Przemysłu Mineralnego zatwierdza Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego.

§ 5. 1. Sprzęt rzeczny do eksploatacji żwiru przejmie PPRK N 5 od przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Budownictwa.

2. W wyjątkowych wypadkach, przy wielkich budowlach, PKPG może pozostawić sprzęt rzeczny w przedsiębiorstwach na wniosek Ministra Budownictwa.

§ 6. 1. Przedsiębiorstwa podporządkowane Centralnemu Zarządowi Przemysłu Mineralnego, Państwowe Przedsiębiorstwo Robót Komunikacyjnych N 5 oraz Zakłady Prefabrykacji będą dostarczać żwir tylko do robót betonowych o wysokiej wytrzymałości, dla wielkich budowli oraz w celu wyrównania niedoboru żwiru według uzasadnionych tytułów.

2. Stosowanie żwiru rzecznego do betonów zwykłych jest niedopuszczalne. Przy robotach betonowych zwykłych należy używać żużel wielkopiecowy i kotłowy, pospółkę, gruz i inne materiały zastępcze jako wypełniacze betonu.

§ 7. Przy zawieraniu umów o wykonanie robót budowlanych zgodnie z § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19.2.1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, Samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U.R.P. Nr 12, poz. 73) zleceniodawca powinien zastrzec zaopatrzenie się w żwir we własnym zakresie przez przedsiębiorstwo wykonujące roboty budowlane.

§ 8. Właściwi ministrowie wydadzą szczegółowe zarządzenia w sprawie używania żwiru i wykorzystywania żwirowisk miejscowych oraz w sprawie zaopatrywania się w żwir we własnym zakresie przez przedsiębiorstwa wykonujące roboty budowlane.

§ 9. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z **E. Szyr**

KIEROWNIK MIN. BUDOWNICTWA **Inż. R. Piotrowski**

92.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 11 kwietnia 1950 r.
(znak IN20-01-84)

w sprawie trybu powoływania Dyrekcji Budów

W celu uregulowania trybu powoływania Dyrekcji Budów zarządza się, co następuje:

§ 1. Dyrekcja Budowy powoływana jest tylko dla budów o zasadniczym znaczeniu i dużych nakładach inwestycyjnych, przede wszystkim w odniesieniu do nowobudowanych zakładów przemysłowych.

Rozpatrzenie i przyjęcie wniosku co do powołania Dyrekcji Budowy, należy do właściwej Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych (KOPI) Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego lub inwestora centralnego i ma miejsce przy ostatecznym zatwierdzaniu założeń projektu. Do czasu zatwierdzenia założeń projektu istnieje jedynie prowizorium.

§ 2. 1. Dyrekcję Budowy powołuje Minister na wniosek przewodniczącego właściwego KOPI, ustalając jednocześnie tymczasową jej formę organizacyjną.

2. Ostateczną formę organizacyjną Dyrekcji Budowy ustala właściwy Minister w porozumieniu z Przewodniczącym PKPG.

§ 3. 1. Etaty Dyrekcji Budowy i jej budżet powinny być określone na podstawie opracowań, zawartych w stosownym stadium dokumentacji technicznej z tym, że wymagają one wstępnej akceptacji:

1) W przypadku, gdy założenia projektu zatwierdza ostatecznie KOPI na szczeblu inwestora centralnego przez Departament (Biuro) Inwestycji inwestora centralnego.

2) W przypadku, gdy założenia projektu zatwierdza ostatecznie KOPI w PKPG — przez Dyrektora Generalnego III Zespołu PKPG, w porozumieniu z Departamentem Organizacyjno - Prawnym PKPG.

§ 4. Postanowienia zarządzenia niniejszego nie naruszają zasad działania Dyrekcji Budów, jeżeli chodzi o zakłady przemysłowe, unormowanych Instrukcją Nr 5/DI Ministerstwa Przemysłu i Handlu — Departament Inwestycji.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

93.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 kwietnia 1950 r.

w sprawie mobilizacji rezerw drogą przyspieszenia obiegu środków obrotowych w gospodarce uspołecznionej

wydane w porozumieniu z Ministrem Finansów jako wykonanie uchwały Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1949 r. w sprawie wyników realizacji uchwały Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. o wprowadzeniu planowego systemu oszczędzania w gospodarce narodowej i zadaniach oszczędnościowych na 1949 r. (Monitor Polski z dnia 11 lutego 1950 r. Nr A-15, poz. 158).

I.

Szybkość obiegu środków obrotowych w gospodarce przedsiębiorstw uspołecznionych jest wyraźnie niedostateczna i powoduje konieczność przeznaczenia zbyt wielkiej części dochodu narodowego na wzrost środków obrotowych w produkcji i handlu. W szczególności według danych dotyczących 32 Centralnych Zarządów Przemysłu zapasy materiałów do wytwarzania kształtują się na poziomie wyższym o 54,5% od normatywu, zapasy materiałów technicznych, ruchu i inne na poziomie wyższym o 203% od normatywu, wyroby gotowe zaś i półgotowe na poziomie wyższym o 29,5% od normatywu. Powyższy stan rzeczy wynika wskutek:

1) niedociągnięć na odcinku planowania zaopatrzenia fabryk:

— plany zaopatrzenia fabryk sporządzane są w szeregu wypadkach „na wyrost", bez oparcia o rzeczywiste potrzeby wynikające z technicznie uzasadnionych norm zużycia, co powoduje gromadzenie się nadmiernych remanentów surowców, materiałów pomocniczych i paliwa;

— w szeregu gałęzi gospodarki brak jest w ogóle technicznie uzasadnionych norm zużycia, lub też normy te są wyraźnie przestarzałe;

— normy zapasów nie są na ogół przestrzegane, a w wielu przypadkach nie zostały one opracowane bądź w ogóle, bądź w oparciu o realne terminy i warunki dostaw materiałowych;

2) nieterminowości dostaw surowcowych i materiałowych:

— chociaż terminowość wykonywania dostaw materiałowych w r. 1949 znacznie się poprawiła w stosunku do lat ubiegłych, to jednak w poważnej ilości wypadków dyscyplina wykonywania umów nadal jeszcze szwankuje stając się dodatkowym czynnikiem gromadzenia nadmiernych zapasów dla zabezpieczenia produkcji przed niepunktualnością dostaw;

— wyraźnie szwankuje też kompletność zamówień i dostaw, co powoduje niemożność wykończenia wyrobów z powodu braku części materiałów lub detali;

3) niedostatecznie jeszcze organizacyjnie i technicznie usprawnionej pracy przedsiębiorstw:

— w szeregu gałęzi produkcji poważne uchybienia natury organizacyjno - technicznej oraz niedostateczne usprawnienie procesu technologicznego i konstrukcyjnego powodują znaczne zamrożenie środków w niezakończonej produkcji i półfabrykatach przeznaczonych do dalszego przerobu;

— w zbyt małym jeszcze zakresie znajdują zastosowanie praktyczne w pracy przedsiębiorstw potokowe metody produkcji, usprawnione lub nowe procesy technologiczne zarówno produkcji ciągłej, półciągłej jak i przerywanej, szybkościowe metody skrawania metali, usprawniona gospodarka narzędziami;

— brak w wielu przypadkach ściśle ustalonych zasad współpracy między wydziałami;

— szwankuje często transport wewnętrzno - fabryczny;

4) braku walki o przezwyciężenie wąskich gardeł w produkcji:

— na wielu odcinkach produkcji nie są w pełni ujawnione dysproporcje pomiędzy możliwościami produkcyjnymi poszczególnych wydziałów, co powoduje niepełne wykorzystanie maszyn i urządzeń;

— w przypadkach, w których dysproporcje te są znane, brak często walki o ich przezwyciężenie, wymagające niekiedy niewielkich, a przy tym wysoce efektywnych inwestycji;

5) braku na wielu odcinkach należytej walki o skompletowanie, szybkość wysyłki i jakość produkcji oraz zharmonizowania asortymentowego planu produkcji z planem obrotu towarowego:

— na wielu fabrykach gromadzą się nadmierne zapasy gotowej produkcji, które nie mogą być dostarczone z powodu niekompletności produkcji, wadliwej gospodarki opakowaniami lub których przedsiębiorstwa handlowe nie odbierają ze względu na złą jakość lub niedostosowany do potrzeb rynku ich asortyment;

— działy zbytu przedsiębiorstw produkcyjnych nie przejawiają w tym kierunku należytej inicjatywy;

6) niedostatecznie jeszcze opanowanej techniki planowania obrotu towarowego:

— rozwijający się w szybkim tempie uspołeczniony handel nie przezwyciężył dotąd trudności właściwego regionalnie i sezonowo planowania obrotu towarowego;

— w rezultacie, poza wyrobami gotowymi, gromadzącymi się na fabrykach, również i w handlu na szeregu odcinków gromadzą się nadmierne, przekraczające planowy cykl rotacyjny, zapasy towarów, których przedsiębiorstwa handlowe nie doprowadzają do poszukujących je często konsumentów;

— zbędne przechodzenie towarów przez szereg szczebli organizacyjnych handlu i niewłaściwe kierunki transportu powodują dodatkowe zamrażanie środków obrotowych;

7) nieterminowego przekazywania do eksploatacji nowych obiektów:

— mimo poważnego postępu na odcinku zastosowania szybkościowych metod budownictwa, terminy przekazywania do eksploatacji nowozainwestowanych obiektów z reguły nie są dotrzymywane;

— szybkość wykańczania wnętrz wyraźnie zawodzi;

— nie uwzględnia się w wielu wypadkach możliwości takiej organizacji robót inwestycyjnych, która umożliwiłaby sukcesywne oddanie do użytku części obiektu;

— przekazanie do eksploatacji urządzeń nowych fabryk rozciąga się poważnie w czasie z powodu niekompletności zamówień wynikłej zwłaszcza w ubiegłych latach z powodu braku pełnej dokumentacji technicznej;

8) opóźnienia w fakturowaniu dostaw i wynikającej stąd zwłoki w realizowaniu należności i płaceniu zobowiązań:

— szybkość fakturowania dostaw w gospodarce uspołecznionej jest wyraźnie niedostateczna;

— zbyt duży okres czasu upływa od wysyłki lub odbioru towarów do wystawienia i złożenia w banku faktury inkasowej;

— termin 5-dniowy, ustalony w uchwale Komitetu Ekonomicznego RM z dnia 20 maja 1947 r., nie jest przez szereg przedsiębiorstw dotrzymywany, wobec czego praca banków w likwidowaniu faktur oddanych na inkaso nie jest dostatecznie sprawną;

— przebieg pocztowy dokumentów inkasowych trwa nadmiernie długo;

— walka o realizację należności i niepunktualność w płaceniu zobowiązań są jeszcze wyraźnie niedostateczne.

II.

W rezultacie powyższych niedociągnięć ilość środków obrotowych zarówno własnych, jak i pochodzących z kredytu bankowego, względnie wynikających z niezapłaconych zobowiązań wobec dostawców związana z procesem produkcji i obrotu towarowego jest nadmierna. Konieczność mobilizacji rezerw gospodarki narodowej w okresie planu 6-cioletniego wymaga postawienia przed przedsiębiorstwami i organizacjami gospodarczymi zadania znacznego przyspieszenia w gospodarce uspołecznionej w ciągu roku 1950 średniej szybkości obiegu środków obrotowych w stosunku do faktycznej ich szybkości w roku 1949, mierzonej wartością produkcji na każdą złotówkę środków obrotowych, co pozwoli na uzyskanie wielomiliardowych sum na potrzeby rozwoju gospodarczego, kulturalno-socjalne i obronę państwa.

W tym celu konieczne jest:

1) wprowadzenie w życie systemu umów planowych w gospodarce uspołecznionej zgodnie z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 10 marca 1950 r.;

2) upłynnienie nagromadzonych zbędnych i nadmiernych zapasów surowców i materiałów pomocniczych przez ich przerzuty pomiędzy przedsiębiorstwami produkcyjnymi jak i przez sieć handlową;

3) opracowanie ścisłych i technicznie uzasadnionych norm zużycia surowców i materiałów oraz norm zapasów dostosowanych do warunków dostaw materiałowych, jak również rewizja norm przestarzałych;

4) zmniejszenie — w oparciu o zrewidowane normy zapasów materiałowych w produkcji oraz zróżnicowane dla poszczególnych grup normy zapasów towarowych w handlu — normatywów środków obrotowych przedsiębiorstw;

5) dalsze usprawnienie na odcinku punktualności i kompletności dostaw w oparciu o wzmożoną dyscyplinę wykonywania umów międzyzakładowych i systemu kar konwencjonalnych oraz sankcyj;

6) operatywne zrewidowanie planów zaopatrzenia materiałowego przedsiębiorstw w kierunku ich obniżenia i dostosowania udzielanych zamówień do zrewidowanych planów;

7) wprowadzenie do operatywnych planów produkcyjnych przedsiębiorstw:

— dostawców zmian wynikających z rewizji planów zaopatrzenia przedsiębiorstw - odbiorców i odwołania zamówień, których realizacja mogłaby spowodować dalsze narastanie nadmiernych remanentów materiałowych;

8) wprowadzenie w całej pełni zasady bezpośredniego fakturowania przez centrale zbytu dostaw przedsiębiorstw z pominięciem central zaopatrzenia;

9) opracowanie i przygotowanie w ciągu roku 1950 systemu bezpośredniego fakturowania dostaw nieprzechodzących przez składy i magazyny central handlowych przez przedsiębiorstwa dostarczające przedsiębiorstwom i organizacjom odbierającym, a to dla wprowadzenia tego systemu w całej pełni od 1 stycznia 1951 r.;

10) opracowanie w poszczególnych gałęziach gospodarki narodowej konkretnego planu reform organizacyjno-technicznych w kierunku usprawnienia procesów technologicznych i konstrukcyjnych dających w efekcie przyśpieszenia obiegu środków obrotowych tkwiących zwłaszcza w niezakończonej produkcji i półfabrykatach i wprowadzenie ich do operatywnych planów technicznych przedsiębiorstw;

11) zinwentaryzowanie i wprowadzenie do bilansów zapasów materiałowych w tych działach gospodarki, w których to dotąd nie nastąpiło;

12) usprawnienie księgowości i bezwarunkowe doprowadzenie sprawozdawczości rachunkowej do stanu bieżącego dla umożliwienia stałej obserwacji kształtowania się środków obrotowych i walki o przyspieszenie ich obiegu;

13) pogłębienie przez banki finansujące kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorstw zwłaszcza odnośnie czasu trwania cyklu produkcji i obrotu, stanu zapasu materiałów i gotowej produkcji, wysokości normatywów środków obrotowych, przestrzegania ustalonych terminów składania faktur do inkasa oraz stosowanie przez banki sankcyj w stosunku do naruszających dyscyplinę finansową do wstrzymania finansowania włącznie;

14) usprawnienie regulacji zobowiązań wobec dostawców zwłaszcza przez jednostki budżetu państwowego;

15) systematyczne wprowadzanie i pogłębianie zasady rozrachunku gospodarczego w gospodarce uspołecznionej przez obejmowanie nią w ciągu r. 1950 dotąd nieusamodzielnionych zakładów oraz przez organizację wewnętrznozakładowego rozrachunku gospodarczego.

III.

A. Dla wzmożenia w ciągu roku 1950 średniej szybkości obiegu środków obrotowych w stosunku do faktycznej ich szybkości w roku 1949 resortowi Ministrowie:

1) ustalą do dnia 30 kwietnia 1950 r. dla podległych im gałęzi produkcji i obrotu towarowego zadania w zakresie zwiększenia w ciągu 1950 r. wartości produkcji przypadającej na każdą złotówkę środków obrotowych w stosunku do 1949 r. oraz sposób i terminy realizacji tych zadań;

2) zarządzą, by na podstawie powyższych zadań Centralne Zarządy Przemysłu i jednostki równorzędne oraz centrale handlowe ustaliły do dnia 15 maja 1950 r. szczegółowe zadania przyspieszenia obiegu środków obrotowych według poszczególnych faz ich obiegu w produkcji i obrocie towarowym oraz szczegółowe plany i terminy ich realizacji i doprowadziły je do 20 maja 1950 r. do poszczególnych przedsiębiorstw i zakładów;

3) przedstawią do dnia 31 maja 1950 r. Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrowi Finansów zbiorcze zestawienie zadań w zakresie przyspieszenia obiegu środków obrotowych oraz zarządzeń zabezpieczających ich realizację przy ustaleniu dla poszczególnych gałęzi produkcji i obrotu, wysokości środków obrotowych, jakie tą drogą mają być zwolnione;

4) nałożą na organy kontroli wewnętrznej obowiązek systematycznej kontroli realizacji zadań w zakresie przyspieszenia obiegu środków obrotowych;

5) przedstawiać będą w ciągu dwóch miesięcy po upływie każdego kwartału Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrowi Finansów sprawozdania z wykonania planu przyspieszenia obiegu środków obrotowych za ubiegły kwartał.

B. Minister Finansów zorganizuje współudział banków finansujących w realizacji tych zadań drogą instruowania przedsiębiorstw i zakładów, wzmożenia metod finansowego oddziaływania na przebieg procesów gospodarczych oraz ich kontroli.

C. Wykonanie zadań przyspieszenia obiegu środków obrotowych nastąpi w oparciu o dalsze rozszerzenie i pogłębienie współzawodnictwa socjalistycznego między przedsiębiorstwami i zakładami zainicjowanego przez Hajduckie Zakłady Hutnicze.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO **w z. E. Szyr**

MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

94.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA, PŁAC I NORM

z dnia 31 marca 1950 r.

(znak ZA4D-OO-76)

w sprawie planu zapotrzebowania na siłę roboczą w r. 1950.

Zdarza się niejednokrotnie, że zakłady pracy nie przestrzegają okresowych planów zatrudnienia i zgłaszają do Urzędów Zatrudnienia zapotrzebowania na znacznie większe ilości robotników, niż faktycznie im potrzebne lub też Urzędy Zatrudnienia są zaskakiwane pilnymi zapotrzebowaniami na robotników, podczas gdy zakłady pracy wiedziały wcześniej o konieczności zwiększenia załogi.

Celem zapobieżenia powyższemu stanowi rzeczy Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego zaleciła Ministerstwom, aby podległe im przedsiębiorstwa budowlane przesłały do właściwych terenowo Wojewódzkich Urzędów Planowania Gospodarczego dokładny plan zapotrzebowania na siłę roboczą w 1950 r. (Odpis pisma w załączeniu).

Jednocześnie Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego Departament Zatrudnienia, Płac i Norm prosi, aby po otrzymaniu od poszczególnych przedsiębiorstw budowlanych powyższych danych Wojewódzki Urząd Planowania Gospodarczego sporządził zbiorczy plan zapotrzebowania na siłę roboczą w r. 1950 na terenie województwa i przesłał go do właściwego terenowo Urzędu Zatrudnienia.

Powyższe dane pozwolą Urzędom Zatrudnienia na dokładne opracowanie planu i realizację omawianych zapotrzebowań.

DYREKTOR GENERALNY **Cz. Chmielewski**

Załącznik do pisma okólnego PKPG, Dep. Zatr., Płac i Norm znak ZA4D-00-76 z 31.3.1950 r.

PAŃSTWOWA KOMISJA PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA, PŁAC I NORM

ZA4D-00-76. 31 marca 1950 r.

Celem planowego realizowania zapotrzebowań na siłę roboczą składanych przez zakłady pracy Urzędom Zatrudnienia, wynikających z okresowych planów zatrudnienia, Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego prosi Ministerstwo o wydanie podległym im przedsiębiorstwom budowlanym polecenia:

1) sporządzenia dokładnego planu zapotrzebowania na siłę roboczą w roku 1950 wg następującego wzoru:

Miejscowość	Nazwa przedsiębiorstwa	Ilość niezbędnych robotników stałych			Ilość niezbędnych robotników sezonowych			Czy i ile jest kwater dla robotn. zamiejsc.	Uwagi
		m	k	od kiedy	m	k	na jaki okres		

2) przesłania powyższych danych do właściwego przedsiębiorstwom Wojewódzkiego Urzędu Planowania Gospodarczego, który po opracowaniu zbiorczego planu na województwa prześle go do właściwego terenowo Urzędu Zatrudnienia. Każde przedsiębiorstwo powinno zgłaszać do Urzędu Zatrudnienia zapotrzebowania na siłę roboczą w myśl planów złożonych do Wojew. Urzędu Planowania Gospodarczego.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego prosi o potraktowanie powyższej sprawy jako bardzo pilnej.

DYREKTOR GENERALNY **Cz. Chmielewski**

95.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT BILANSÓW TOWAROWYCH ARTYKUŁÓW PRZEMYSŁOWYCH

z dnia 15 kwietnia 1950 r.

(Znak BJ-1-030-6)

w sprawie prac przygotowawczych do planu zaopatrzenia na r. 1951.

Doświadczenie lat ubiegłych wykazało, że prace nad sporządzeniem planu zaopatrzenia podejmowane były w zasadzie dopiero po ukazaniu się odpowiedniej instrukcji. Z tego powodu elementy niezbędne do opracowania planu, które mogły być rozpracowane znacznie wcześniej, niezależnie od otrzymania instrukcji, musiały być wykonane w terminie wyznaczonym do opracowania planu zaopatrzenia. Stan ten powodował duże nasilenie pracy i prowadził do nadmiernego pośpiechu, co ujemnie wpływało na dokładność planowania oraz utrudniało przeprowadzenie wnikliwej analizy poszczególnych pozycji planu i koordynacji całości z częściami planu przemysłowo-finansowego.

Aby zapobiec temu w roku bieżącym należy niezwłocznie podjąć na wszystkich szczeblach produkcji oraz służb zaopatrzenia prace przygotowawcze, które zapewnić winny prawidłowe opracowanie planu zaopatrzenia na rok 1951 zarówno w zakładach jak i w jednostkach nadrzędnych. Do tego rodzaju prac należy przede wszystkim:

a) opracowanie brakujących norm zużycia i skontrolowanie już opracowanych,
b) opracowanie norm zapasów,
c) wypracowanie metody ścisłego powiązania planu zaopatrzenia z planem finansowym.

Odnośnie prac przygotowawczych na odcinku **norm zużycia** wyłaniają się następujące zadania:

a) opracowanie norm zużycia technicznych i statystycznych dla materiałów, dla których nie były one dotychczas opracowane,
b) dokonanie rewizji norm już stosowanych i zatwierdzonych,
c) opracowanie przeciętnych zakładowych wskaźników zużycia w przypadkach gdy to jest potrzebne,
d) opracowanie przeciętnych wskaźników zużycia dla całych przemysłów.

Opracowane dotychczas normy zużycia obejmują niewystarczającą ilość zużywanych materiałów zarówno podstawowych jak i pomocniczych. Często nie są również opracowane normy dla wyrobów, których produkcja rozpoczyna się lub ma się rozpocząć. W związku z tym zachodzi konieczność podjęcia prac zmierzających do opracowania brakujących norm zużycia. Za koniecznością rewizji opracowanych już norm zużycia przemawia fakt, że w wielu wypadkach są one bądź przestarzałe, bądź były wadliwie wyliczone.

Postęp techniczny i wysiłek robotników-racjonalizatorów sprawiły, że bez uszczerbku dla jakości produkcji, można osiągnąć daleko idące oszczędności materiału.

Opracowane i zatwierdzone normy techniczne są nieraz wyższe od norm statystycznych. Porównanie tych norm pozwoli na znalezienie błędów i tym samym urealni planowanie.

Sposób opracowania planu zaopatrzenia wymaga w wielu wypadkach operowania z jednej strony niewyspecyfikowanymi ściśle asortymentami wyrobów, lecz ich grupą, z drugiej znów strony niewyspecyfikowanymi ściśle asortymentami zużywanego materiału a grupą materiałową. Z tych względów konieczne jest opracowanie dla tych wypadków przeciętnych wskaźników zużycia.

Przy opracowaniu planów zaopatrzenia dla całych branż przemysłów lub grup zakładów zachodzi konieczność operowania przeciętnymi wskaźnikami zużycia dla jednorodnej produkcji, mimo że w poszczególnych zakładach wskaźniki te mogą kształtować się rozmaicie. Tymi przeciętnymi wskaźnikami posługuje się również PKPG oraz centrale

handlowe przy opracowaniu bilansów materiałowych i rozdzielników. Opracowanie tych wskaźników, ze względów na poprawność planów zbiorczych, jest konieczne.

Ponadto należy zwrócić uwagę na różnice w normach zużycia w poszczególnych zakładach przy produkcji tych samych wyrobów, a to w celu zobowiązywania zakładów pracujących na normach mniej korzystnych do wprowadzenia norm progresywnie korzystniejszych, które umieszczone w planie zakładu będą stanowiły dla niego konkretne zadanie do wykonania, pobudzając inicjatywę racjonalizatorską robotników.

Przy opracowaniu **norm zapasu,** organy zaopatrzenia powinny zwrócić szczególną uwagę na właściwe opracowania:

a) norm zapasu czasowych wyrażonych w dniach,

b) norm zapasu ilościowych wyrażonych w jednostkach miary, np. tona, m^3, sztuka itp.,

c) norm zapasu wartościowych. wyrażonych w złotych.

Do opracowania czasowych norm zapasu należy powołać w ramach jednostek nadzorujących działalność zakładów grupy w składzie:

1. przedstawiciel pionu zaopatrzenia materiałowego,
2. przedstawiciel pionu finansowego,
3. przedstawiciel pionu technicznego (produkcyjnego).

Grupy te na podstawie odpowiednich wytycznych danych im ze strony Centralnych Zarządów lub odpowiadających im organizacyjnie jednostkom powinny przekontrolować i ustalić normy czasowe dla podległych zakładów. Przepracowanie i ustalenie norm zapasów winno odbywać się w porozumieniu z Narodowym Bankiem Polskim.

Centrale Zaopatrzenia w porozumieniu z Narodowym Bankiem Polskim zatwierdzą opracowane dla poszczególnych zakładów normy czasowe, po uprzednim porównaniu norm różnych zakładów i poprawieniu.

Ponieważ jednym z podstawowych elementów opracowania czasowych norm zapasu są cykle dostaw. Centrale (Działy) Zaopatrzenia ustalą z właściwymi Centralami Handlowymi te cykle dla poszczególnych materiałów.

Do ustalenia ilościowych norm zapasu w planach zaopatrzenia potrzebne jest. oprócz ustalenia czasowych norm zużycia, również i właściwe ustalanie przeciętnego (dziennego) zużycia materiałów. Z tych względów organy zaopatrzenia, przy wydawaniu instrukcji o opracowaniu planu zaopatrzenia oraz przy kontroli planów zaopatrzenia, winny zwrócić uwagę na właściwe zaplanowanie przeciętnego zużycia.

Podstawą do wyliczenia wartościowych norm zapasu są ilościowe normy zapasu i ceny materiałów. Z tego względu należy zwrócić uwagę na stosowanie właściwych cen, którymi powinny być ceny rzeczywiście płacone dostawcom. Należy również dopilnować, aby jednostki sporządzające plany zaopatrzenia były zaopatrzone w cenniki.

W wypadkach, gdy przedmiotem planowania zaopatrzenia jest grupa materiałowa składająca się z szeregu asortymentów mających różne ceny, należy opracować dla tej grupy cenę przeciętną.

Dopilnowanie stosowania właściwych cen przez jednostki opracowujące plan zaopatrzenia ma szczególne znaczenie ze względu na to, że jest podstawowym warunkiem skoordynowania planu zaopatrzenia z planem finansowym.

W celu zapewnienia ścisłego **powiązania planu zaopatrzenia z planem finansowym,** Centrale (Działy) Zaopatrzenia powinny rozpracować w porozumieniu z działami finansowymi orientacyjne limity finansowe, dla jednostek sporządzających plan zaopatrzenia, w ramach których powinno zamknąć się ich globalne zużycie, zapas i przychów w 1951 roku.

Podstawą do opracowania tych limitów finansowych powinny być takie elementy, jak np. zmiany wartości produkcji w 1951 r. w stosunku do r. 1950, zmiany w rodzaju produkcji, dotychczasowa wartość zużycia materiałów, wartość stanu zapasów z bieżących i poprzednich okresów, wartość remanentów do upłynnienia, dotychczasowe limity finansowe itp.

PKPG prosi o jak najwcześniejsze przystąpienie do prac wyżej wymienionych oraz wydanie odpowiednich zarządzeń jednostkom podległym, informując o nich PKPG.

Do dnia 1 czerwca br. winny być nadesłane do PKPG sprawozdania z przebiegu i wyników prac przygotowawczych do planu zaopatrzenia na rok 1951 oraz przedłożone do zatwierdzenia przeciętne wskaźniki zużycia oraz normy czasowe dla materiałów stanowiących zasadnicze pozycje w ich planach zaopatrzenia.

Sprawozdania te przedłożą właściwe Ministerstwa.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Dr St. Jędrychowski

96.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO KIEROWNIK V-GO ZESPOŁU DEPARTAMENTÓW

z dnia 15 kwietnia 1950 r.

(Znak ZA1C-2-60)

w sprawie wyjazdów przodowników pracy i wyróżniających się pracowników na Międzynarodowe Targi Poznańskie.

W związku ze zbliżającym się terminem otwarcia XXIII Międzynarodowych Targów Poznańskich, Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, po zasięgnięciu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych, komunikuje, że z bezpłatnych wyjazdów na Targi mogą korzystać wyłącznie pracownicy wytypowani przez Okręgowe Rady Związków Zawodowych, wyróżniający się wybitnymi osiągnięciami w pracy.

Wycieczki na Targi mogą być dwudniowe, bądź jednodniowe. Z bezpłatnych wycieczek dwudniowych korzystać mogą zasadniczo wyłącznie przodownicy pracy, z wycieczek jednodniowych natomiast inni szczególnie wyróżniający się pracownicy. W przypadku wycieczki dwudniowej, jeden dzień pobytu na Targach powinien przypadać w niedzielę. Wycieczka dwudniowa, na dwa dni powszednie, powinna być organizowana tylko wtedy, gdy nie ma możności zorganizowania takiej wycieczki w ten sposób, aby jeden z dwu dni przypadł na niedzielę.

Ilość pracowników wyjeżdżających na wycieczki dwudniowe i jednodniowe, **winna być ściśle dostosowana do rozdzielnika, ustalonego przez Okręgowe Rady Związków Zawodowych,** ponieważ pracownikom nie objętym rozdzielnikiem, nie mogą być zwracane żadne koszty.

Pracownicy, wytypowani przez Okręgowe Rady Związków Zawodowych **na wyjazd dwudniowy,** otrzymują zwrot kosztów biletu kolejowego, zwrot kosztów noclegu, oraz zachowują za czas pobytu na Targach w dzień powszedni, przeciętny dzienny zarobek, na zasadach przewidzianych przy delegacjach do prac społecznych. Wypłata zarobku za czas pobytu na Targach w niedzielę, pracownikom tym nie przysługuje. W przypadkach, gdy wycieczka ma miejsce w dwa dni powszednie, pracownicy biorący w niej udział zachowują prawo do dwudniowego zarobku, na zasadach podanych powyżej.

Pracownicy, wytypowani przez Okręgowe Rady Związków Zawodowych **na wyjazd jednodniowy,** otrzymują tylko **zwrot kosztów przejazdu,** bez prawa zachowania zarobku za dzień pobytu na Targach.

Koszty przejazdu i noclegu należy pokrywać z Funduszu Socjalnego, poz. „wczasy świąteczne".

Koszty, związane z przyznaniem pracownikom wyjeżdżającym na wycieczki dwudniowe, ich przeciętnego dziennego zarobku, należy księgować na rachunek delegacji i zwolnień dla celów społecznych.

DYREKTOR GENERALNY **Cz. Chmielewski**

ZAWIADOMIENIE

Podaje się do wiadomości, że w Nr A-39 Monitora Polskiego z dnia 14 kwietnia 1950 r. pod poz. 458 ogłoszone zostało zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 4 kwietnia 1950 roku w sprawie wykonania ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o planowym zatrudnianiu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych.

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.
Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, ul. Foksal 15, tel 7-39-45.

PRENUMERATA: **kwartalna 540 zł., półroczna 1.080 zł.,** roczna 2.160 zł.
PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch", Warszawa, ul. Srebrna 12.
Konto PKO I-14000 **Cena numeru 60 zł.**

Druk. „Prasa Demokratyczna", W-wa, Zamówienie Nr 273 z dn. 25.IV.1950 r. Nakład 10.000 egz. Ukończono 6.5.1950 r.